

get siger nej, han faar det alligevel, og naar de militære Autoriteter, der underligge ham, ikke saa, hvad de forlange, ere de uden Ansvar — saa maa der ske et af to, enten bevilge vi glat væk, hvad der forlanges, og det Ansvar, de saa have, bliver alligevel i en ganske særlig Grad begrænset paa Grund af Forholdene i Landet — vi skulle nok saa at vide, naar Tiden kommer, da Militær-væsenet skal benyttes. Naar de fik, hvad de begære, naar vi højede os, saa skulde det Ansvar vise sig særlig begrænset, og vilde man forsøge at knibe af paa disse Bevillinger, saa kunde de lade det fremme, som om Ansvaret nu var borte, og saa vare vi fri derfor; det er Folkets egen Skyld gennem sine Repræsentanter. Hele denne Betragtning er der jo ikke Mening stabt i, thi saa kan jo ogsaa alle de andre Autoriteter, de civile, komme og sige det samme. Der er kun Mening i den Betragtning, at vi have en Minister, der efter Grundloven er ansvarlig for sin Embedsførelse, og naar han ikke bøjer sig for Tingenes Beslutninger og tager Ansvaret paa sig for dem, enten de ere negative eller positive, saa paaligger Ansvarret parlamentarisk set ham alene. Han kan vige sin Blods og lade en anden paatage sig Ansvaret. En anden Lektie kende vi ikke i det parlamentariske Liv, og vi bør ikke taale falske Lærdomme, ukonstitutionelle Lærdomme uimodtagne i dette Ting. Følger Tinget nu Flertallet her, maa den ærede Minister som den eneste ansvarlige for Militær-væsenet til Lands overveje, om han saa vil stille sig paa den Beslutnings Side, som Tinget har fattet, og blive, eller om han ikke vil stille sig paa denne Beslutnings Side, fordi han finder denne Sag saa vigtig, og gaa. Det kan ikke hjælpe, at man trækker Galmstraa om, hvad der er rigtigt eller ikke rigtigt i parlamentarisk Henseende. Vi maa have det klart og tydeligt frem, hver Gang der lyder skurrende Syde i saa Henseende, paa hvilke Principper det forfatningsmæssige Liv hviler; i saa Henseende bør vi ikke vige det mindste. Naar nu Tinget vil følge Flertallets meget oplysende og indgaaende Betænkning i denne Sag og stemme imod Forsøgsstydebænen — og jeg har ikke i Sinde at svigte Flertallet i saa Henseende, saa meget mere som jeg er med til at underskrive Betænkningen — maa vi vente i Kraft af den forfatningsmæssige Tilstand, som juridisk er den, at Ministeren ikke maa finde denne Sag videre værd, hvis han bøjer sig for Beslutningen og gaar ind paa ikke at lade den udføre — at han gaar sin Vej. Giver han os sin Tilslutning til vor Betragtning, maa han gøre dette, og giver han

ikke sin Tilslutning til vor Betragtning, har han ogsaa den ene Vej at gaa, at sjerne sig, fordi han ikke kunde saa sat igennem, hvad han paa Embeds Begne satte Pris paa. Anden Udvej gives der ikke, naar Sagen ses fra Forsatningens Standpunkt. Den brutale og selvbradige Udvej kende vi baade her til Lands og andet Steds, men den forudsætte vi ikke. Men for Beboernes Skyld forekommer det mig, at Folketinget ikke har handlet rigtig. Beboerne burde for 2 Aar siden have faaet Folketingets bestemte Vilje i saa Henseende at vide, og jeg vilde meget anbefale Folketinget, naar det overhovedet har en Mening om en Sag, da at sige det klart og bestemt, fordi Sager af en hvilken som helst Beskaffenhed, der her foreligge, angaa ikke blot Forholdet mellem Tinget og Ministeren, men have Betydning som oftest for en stor Mængde af Landets Borgere udenfor denne Sal. Det er vigtigt for dem at saa bestemt Bæst, for at de siden kunne handle derefter. Derfor vilde jeg ønske, at man, naar man nu bestemte vil nægte den ærede Krigsminister at komme over til Vestjylland og hynge provisoriske Sange med sine provisoriske Kanoner for Bestyrdernes Dren, kunde finde en Form, under hvilken man kunde tillade Finansministeren at staffe nogle fredelige Plantører derovre paa disse Strækninger, som kunde opelste Skov derovre i denne Egn, saaledes som det er sket i andre Egne. Det beder jeg overvejet af Hensyn til den Skuffelse, Beboerne have lidt netop ved den Behandling, som denne Sag har faaet af Folketinget.

C. Thomsen: Det er kun for at sikre mig overfor den Bebrejdelse, der er udtalt, fordi den foreliggende Betænkning indeholder saa overordentlig lidt, at jeg skal tillade mig at opløse, at jeg hører til det Mindretal, der har givet en fuldstændig Motivering af sit Standpunkt i Sagen, og at det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg), der nys havde Ordet, staar som det først anførte Medlem af det Flertal, som han ironisk roste, fordi det ingen Oplysninger har givet.

Berg: Det er meget rigtigt, men Medlemmet for Vejle Amts 2den Valgkreds hørte til dem, som havde alle fornødne Oplysninger, da Sagen forelaa til første Behandling, og derfor stemte jeg imod Sagens videre Fremme. Det er derfor meget naturligt, at jeg for mit Vedkommende uden nærmere Motivering kunde drage den Slutning ved anden Behandling, at Sagen var moden til Forkastelse. Men det ærede Medlem fra